

Sygn. akt IX W 1926/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: stażysta Wojciech Sowul

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 03.08, 07.09, 12.10, 18.11 i 14.12.2016 r. i 20.01.2017 r. sprawy

A. M. (1)

syna J. i J. z domu D.

ur. (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 26 listopada 2015 r., o godz. 09⁽⁰⁵⁾ w D. na P. będąc kierowcą busa marki M. o nr rej. (...) zaparkował pojazd na przystanku autobusowym nie stosując się do znaku drogowego D-15 „przystanek autobusowy” przez co też utrudnił ruch na drodze publicznej innym przewoźnikom

- tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 51 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 90 kw,

II. w dniu 11 grudnia 2015 r., o godz. 09⁽⁰⁵⁾ w D. na P. będąc kierowcą busa marki M. o nr rej. (...) zaparkował pojazd na przystanku autobusowym nie stosując się do znaku drogowego D-15 „przystanek autobusowy” przez co utrudnił ruch na drodze publicznej innym przewoźnikom

- tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 51 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 90 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **A. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 92 § 1 kw w zw. z § 51 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 90 kw i za to na podstawie art. **90 kw w zw. z art. 9 § 1 i art. 9 § 2 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Obwiniony A. M. (1) jest zatrudniony jako kierowca w firmie przewozowej Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) B. S. w D., która wykonuje m. in. przewóz osób na linii regularnej D. – O. – D.. Początkowy przystanek tej linii znajduje na się na P. w D.. W tym samym miejscu znajdują się również przystanki pojazdów innych przewoźników linii regularnych w tym również przystanek autobusów (...). W związku z tym, że przystanek ten ma ograniczoną pojemność dochodzi między konkurującymi ze sobą przewoźnikami do konfliktów. Ich wyrazem są liczne skargi kierowane m. in. do miejscowego Komisariatu Policji w D.. Konflikt ten nasilił się szczególnie w miesiącach listopadzie i grudniu 2015 roku, kiedy to inny przewoźnik obsługujący tą samą linię firmy (...) wprowadził kurs, który odjazd do O. miał miejsce o godzinie 09⁰⁵. Spowodowało to reakcję konkurencyjnej firmy (...), której kierowcy, za namową kierownika jej transportu W. W. (1), albo zastawiali pojazdy konkurencji, albo utrudniali im wjeżdżanie i wyjeżdżanie na ten przystanek. Ustawiali nawet kilka pojazdów w zatoce przystankowej zmuszając kierowców konkurencyjnej firmy do zawiadomienia miejscowego Komisariatu Policji o takich przypadkach.

W dniu 26 listopada 2015 r., w wyniku takiego zawiadomienia dyżurny KP w D. wysłał na ten przystanek patrol w składzie A. S. i J. D.. Na miejscu, o godz. 09⁰⁵ zastali oni pojazd zgłaszającego z firmy (...) M. J. oraz dwa pojazdy firmy (...) – busa M. o nr rej. (...) kierowanego przez obwinionego A. M. oraz drugiego busa tej firmy o nr rej. (...) kierowanego przez W. G. (1) stojące jeden za drugim na środku zatoki przystankowej. Ustawienie tych pojazdów uniemożliwiało podjechanie do miejsca zwyczajowego wsiadania pasażerów przy słupku przystanku autobusowego. Rozpytany przez funkcjonariuszkę Policji obwiniony oświadczył, że planowany odjazd kursu do O. ma o godzinie 09²⁵ stoi w tym miejscu oczekując na planową godzinę odjazdu. Natomiast kierowca busa firmy (...) stwierdził, że ma odjazd o godzinie 09²⁰ ale ustawienie busów firmy (...) uniemożliwia mu w praktyce zabranie pasażerów z przystanku. W trakcie interwencji jeden z kierowców firmy (...) na chwilę odjechał z przystanku, jednak na jego miejsce wjechał od razu kolejny bus tej firmy o numerze rej. (...).

W dniu 11 grudnia 2015 r., w wyniku zawiadomienia kierownika transportu firmy (...) K. P. Ł. na przystanek ten pojechał patrol z KP D. w składzie P. B. i A. B.. Na miejscu o godz. 09⁰⁵ ustalili, że kierowca firmy (...) R. B. po podjechaniu do miejsca odbioru pasażerów został zastawiony przez 3 pojazdy firmy (...) – busa M. o nr rej. (...) kierowanego przez W. G. (1), M. o nr rej. (...) kierowanego przez W. W. (1) i kolejnego M. o nr rej. (...) kierowany przez obwinionego. Pojazd obwinionego stał za pojazdem pokrzywdzonego, natomiast samochody W. G. i W. W. z boku tego pojazdu, w taki sposób, że uniemożliwiały odjazd z przystanku R. B.. Kierujący z firmy (...) oświadczyli interweniującym, że nie mają teraz odjazdu i nie potrafili podać powodu dla którego uniemożliwiają wyjazd pojazdowi konkurencyjnej firmy.

(dowody: notatka urzędowa z 26.11.2015 r. k. 4, notatka urzędowa z 11.12.2015 r. k. 5, dokumentacja fotograficzna k. 27 – 35, dane o karalności k. 43, zezwolenie nr(...) k. 52; rozkład jazdy na trasie D. – O. k. 53, pismo (...) i A z 4.09.2014 r. k. 54 – 55, dokumentacja fotograficzna na płycie (...) k. 104; częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 66 – 66v, zeznania P. B. (1) k. 66v-67, zeznania P. Ł. (1) k. 67 – 67v, zeznania M. J. k. 67v, zeznania A. B. (2) k. 85-85v, częściowo zeznania M. S. (1) k. 85v, zeznania K. S. (1) k. 85v; zeznania S. L. (1) k. 85v-86; zeznania R. B. (2) k. 86, zeznania A. S. (1) k. 99-99v, zeznania J. D. (2) k. 115, częściowo zeznania W. W. (1) k. 115v)

Obwiniony w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów wyjaśniając, że żaden kierowca, żadnej firmy nie zwracał mu uwagi, że go blokuje. Zaprzeczył, aby utrudniał komukolwiek ruch na tym przystanku, inne pojazdy przyjeżdżały, zabierały pasażerów i odjeżdżały. Stwierdził, że nie ma sztywnych ram czasowych i tak jak inni przewoźnicy przyjeżdżał 10-15 minut przed planowanym odjazdem i czekał na tym przystanku na pasażerów. Przyznał, że na okazanych mu zdjęciach z obu dni jest on i jego pojazd.

(wyjaśnienia – k. 66-66v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę jedynie w zakresie dotyczącym przyznania przez niego, że w obu dniach tj. 26 listopada i 11 grudnia 2015 r., kierował on pojazdem m-ki M. o nr rej. (...) i że parkował swój pojazd wówczas na przystanku przy placu J. w D.. Natomiast nie dał wiary praktycznie pozostałej części wyjaśnień obwinionego, przede wszystkim w zakresie, w jakim przekonywał on, że ustawienie jego pojazdu na tym przystanku każdorazowo nie utrudniało na nim ruchu innym pojazdom.

Wyjaśnieniom w tym zakresie przeczą nie tylko wiarygodne zeznania świadków – kierowców z firm, których pojazdy były blokowane tj. M. J., R. B. i kierownika transportu firmy (...) – P. Ł., ale przede wszystkim zeznania interweniujących w tych dniach funkcjonariuszy tj. J. D., A. S., A. B. i P. B.. Również dokumentacja fotograficzna sporządzona w trakcie tych interwencji a także wydruki zdjęć pozwalają dodatkowo ocenić wiarygodność zarówno relacji obwinionego jak i zeznań świadków. Dodatkowo na ocenę tę wpływ ma dokumentacja w postaci notatek urzędowych sporządzana każdorazowo przez interweniujących Policjantów. Dowody te wykazują niezbicie, że twierdzenia obwinionego, iż każdorazowe ustawienie jego pojazdu nie utrudniało korzystania z tego przystanku mijają się z prawdą.

Wprawdzie zdjęcia z dnia 26 listopada 2015 r., pozwalające na ocenę ustawienia pojazdu M., którym tego dnia kierował obwiniony prowadzą do wniosku, iż ustawienie to nie blokowało całkowicie możliwości ruchu pojazdu kierowanego przez pokrzywdzonego M. J., to jednak czyniło niemożliwym podjechanie przez niego do miejsca z którego zwyczajowo korzystają pasażerowie wsiadający do pojazdów komunikacji zbiorowej zatrzymujących się w na tym przystanku (zdjęcia z k. 33 i 34 oraz na płycie z k.104)

Z faktu, że obwiniony nie tamował całkowicie ruchu na tym przystanku nie wynika, że nie utrudniał on na nim ruchu. Gdyby pojazd obwinionego był jedynym samochodem parkującym w tej zatoce przystankowej bez wątplenia nie można by zasadnie mówić o utrudnianiu ruchu drogowego w tym miejscu. Jeśli weźmie się jednak pod uwagę, że w momencie rozpoczęcia interwencji przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu Policji w D. pojazdów tych (należących lub wykorzystywanych przez firmę (...)) było 2, a następnie pojawił się jeszcze trzeci o nr rej. (...), sytuacja ta musi być postrzegana zupełnie inaczej.

Sytuację z dnia 11 grudnia 2015 r., najlepiej obrazują wydruki zdjęć z k. 27-32. W oparciu o nie oraz zeznania interweniujących funkcjonariuszy tj. A. B. i P. B. i sporządzoną przez nich dokumentację można stwierdzić, że ustawienie pojazdu m-ki M. o nr rej. (...) kierowanego przez W. G., drugiego pojazdu tej marki o nr rej. (...) kierowanego przez W. W. oraz trzeciego z nich o nr (...) kierowanego przez obwinionego nie tylko utrudniało ruch a wręcz blokowało możliwość wyjazdu z tego przystanku co najmniej jednego busa m-ki M. o nr rej. (...) z firmy (...) kierowanego przez R. B.. Wprawdzie na żadnym z wydruków tych zdjęć nie widać dokładnie pozycji pojazdu kierowanego przez obwinionego, ale nawet on sam nie kwestionował faktu, iż parkował wówczas za pojazdem R. B., w bezpośrednim jego sąsiedztwie uniemożliwiając mu skutecznie wykonanie manewru cofania (mniej więcej jak pojazd m-ki I. widoczny na zdjęciu z k. 31). Obwiniony ustawił tam swój pojazd po odjeździe właśnie pojazdu m-ki I. i stał tam w momencie rozpoczęcia interwencji przez funkcjonariuszy Policji ok. godz. 09⁰⁵

Odnośnie twierdzeń obwinionego o faktycznym celu jego postoju w tym miejscu w tym czasie, zdecydowanie bardziej wiarygodnie brzmią jednoznaczne zeznania świadków, w tym wszystkich interweniujących w tej sprawie funkcjonariuszy. Należy z całą mocą podkreślić, że choćby liczba i różnorodność interweniujących Policjantów czyni zupełnie gołosłownym zarzut podnoszony przez obronę o rzekomej stronniczości świadków i popieraniu przez nich interesów tylko firmy (...). Warto zaznaczyć, że jeszcze w trakcie toczącego się postępowania przeciwko temu obwinionemu wpłynęły do tut. Wydziału wnioski o ukaranie kierowców również z firmy (...), w tym świadka z tej sprawy M. J. za podobne zachowania, gdzie jako pokrzywdzona firma występowała właśnie firma (...). S..

Sąd nie dostrzegł w zeznaniach wszystkich funkcjonariuszy Policji aby relacje ich nacechowane były subiektywizmem czy wręcz stronniczością. Wszyscy ci świadkowie są osobami obcymi w stosunku do obwinionego i niezainteresowanymi osobiście rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie.

Podkreślić przy tym należy, że świadkowie funkcjonariusze Policji z pewnością mają świadomość odpowiedzialności zarówno karnej jak i służbowej grożącej im za złożenie nieprawdziwych zeznań.

Jako zasługujące na podzielenie Sąd uznał zeznania wszystkich przedstawicieli firmy (...) K. K., a więc zarówno kierujących – M. J. i R. B. jak i kierownika P. Ł.. Sąd miał świadomość, że są to przedstawiciele firmy konkurencyjnej do firmy reprezentantem której jest obwiniony, ale mając możliwość osobistego kontaktu na rozprawie z tymi świadkami nie dopatrywał się w ich relacjach ani cech nadmiernego subiektywizmu, ani innych przesłanek dyskredytujących wartość dowodową ich zeznań.

Odnosząc się do relacji pozostałych świadków - bezpośredniego przełożonego obwinionego i jego kolegów z tej samej firmy należy stwierdzić, że nie zasługują one na wiarę. O ile jeszcze świadek W. G. może być usprawiedliwiony tym, że jest również osobą obwinioną o identyczne do obwinionego zachowanie w toczącym się równoległym postępowaniu sądowym, o tyle W. W. w sposób oczywisty zaprzeczał faktom wynikającym choćby z dokumentacji zdjęciowej, a jego zasłanianie się niepamięcią co do bytności na miejscu zdarzenia w czasie czynu razi wręcz naiwnością. Świadek ten jako przedstawiciel firmy obwinionego żywotnie zainteresowany rozstrzygnięciem w sprawie, które może mieć bezpośredni wpływ na funkcjonowanie jego firmy transportowej i według relacji na które powołali się przesłuchani funkcjonariusze główny inicjator działań obwinionego wyraźnie starał się przedstawić relację, która również jego uchroni od odpowiedzialności za działania łamiące prawo. Ponadto jego zachowanie co najmniej z dnia 11 grudnia 2015 r., może być postrzegane jako osobiste uczestnictwo w blokowaniu pojazdów firmy (...) Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka M. S. właściciela firmy współpracującej z firmą (...). S. i równocześnie jego syna, który fakty starał się interpretować wyłącznie na korzyść kierowców z firmy ojca. Natomiast K. S. i S. L. to również kierowcy z firmy (...), którzy również byli uwikłani w działania na niekorzyść firmy (...) a więc ich zeznania siłą rzeczy muszą być oceniane jako subiektywne i podyktowane źle rozumianą solidarnością koleżeńską.

Dodatkowo stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie Sąd oparł na podstawie dokumentacji sporządzonej przez funkcjonariuszy Policji, co do której autentyczności nie ma żadnych wątpliwości podobnie jak i dokumentacji fotograficznej, w tym tej sporządzonej przez świadka P. Ł..

W tych okolicznościach Sąd uznał, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przypisanie obwinionemu zrealizowania znamion zarówno strony przedmiotowej jak i podmiotowej zarzucanych mu czynów i to zarówno z art. 92 § 1 kw tj. niezastosowania się do wskazań wynikających ze znaku D-15 jak i z art. 90 kw - utrudniania ruchu w zatoce przystankowej.

Jeśli chodzi o zarzuty dotyczące naruszenia przepisów art. 92 § 1 kw i art. 90 kw to z przeprowadzonego postępowania dowodowego niezbitnie wynika, że obwiniony, na tym przystanku, spędzał każdorazowo co najmniej kilkanaście minut. Znak D-15 ustawiony na P. w D. zgodnie z definicją zawartą w przepisie § 51 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002 r., w sprawie znaków i sygnałów drogowych oznacza miejsce zatrzymywania się wskazanych na znaku pojazdów wykonujących odpłatny przewóz osób na regularnych liniach. Odnosząc ten zapis do definicji zatrzymania się określonej w przepisie art. 2 pkt 29 ustawy Prawo o ruchu drogowym można z całą stanowczością stwierdzić, że obwiniony na wskazanym przystanku nie zatrzymał się a wykonywał postój, naruszając tym samym normę przepisu art. 92 § 1 kw.

Z przedłożonego przez obrońcę obwinionego pisma zarządcy tego odcinka drogi na którym umiejscowiona jest przedmiotowa zatoka przystankowa – Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 04.09.2014 r. wynika wyraźnie, że przewoźnicy z niego korzystający zobowiązani są do korzystania z przystanku w sposób nie kolidujący z pracą innych przewoźników (pkt. 3 – k. 54) Niewątpliwie każdorazowe ustawienie pojazdu obwinionego w dniach zdarzenia na tym przystanku jeśli nie tamowało, to taki ruch utrudniało. Tym samym można również przyjąć, że obwiniony zachowaniem swoim wypełnił normę przepisu art. 90 kw - utrudniał ruch innych pojazdów, w tym przede wszystkim, innym przewoźnikom na tej zatoce przystankowej. Zachowania obwinionego nie można rozpatrywać w oderwaniu od zachowania pozostałych kierowców firmy (...), którzy również parkowali w tej zatoce i ich łączne ustawienie praktycznie blokowało ruch innych przewoźników na tym przystanku

Wymierzając obwinionemu karę za przypisany mu czyn z art. 92 § 1 kw i art. 90 kw Sąd zdecydował się na wymierzenie kary współmiernej do wagi naruszonych norm prawnych uwzględniającej również postawę obwinionego i stopień społecznej szkodliwości czynu. Obwiniony niewątpliwie działał pod presją swoich przełożonych, jednak nawet ta okoliczność nie może uwalniać go od odpowiedzialności za czyny wyczerpujące znamiona dwóch przepisów Kodeksu wykroczeń. Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył również dotychczasową karalność obwinionego za identyczne wykroczenie drogowe oraz wielokrotność działań świadczących o uporczywości i brak krytycyzmu do popełnionych czynów.

O kosztach orzeczono po myśli cytowanych w wyroku przepisów uznając że sprawiedliwe będzie odstąpienie od obciążania obwinionego nimi w całości.